2nd International
Scientific Conference

Advances in Science, Technology, and Society

Proceedings

January 11, 2026

Oxford, United Kingdom

The Concepts of Freedom, Army, Language, and Faith in Ukrainian Literature as a Response to the Challenges of the Modern Russian-Ukrainian War. 216
Natalia Levchenko
The Dialectic of "Free Science": From Epistolary Utopia to Institutional Regulation in the Digital Age. 221
Yulia Bodnarchuk
Updated Studies of Communicative Discourse of Social Integration. 227
Zorina Vykhovanets

Chemical and Biological Sciences

Effectiveness of the Influence of Nutrient Supply on the Hormone Balance of Gymnasts. 233
Iryna Zemtsova, Natalia Chernyshenko, Liudmyla Stankevych
Comparative Characteristics of Organoleptic and Physicochemical Properties of Honey with Admixtures of Padi of Different Botanical Origin with Floral Honey. 236
Lyudmila Lazarieva, Larysa Akymenko, Volodymyr Postoienko
Integrated Utilization of Secondary Fish Raw Materials in the Context of Sustainable Development. 239
Nadiia Kushnirenko, Oksana Savinok
The Relationship between Motor Skills Training and Mastery of Basic Taekwondo Techniques. 243
Oleksandr Koshcheyev
Effect of the 4-(1-adamantyl)phenoxy-3-(N-benzyl-N-dimethylamino)-2-propanol Chloride Derivative on Biofilms of Candida spp. 247
Zinaida Suvorova, Anton Polunin, Oleksandra Azarova, Oleg Yadlovsky

Legal Sciences

Aspects of Human Rights Protection. 253
Mykhailo Melnykovych
Crisis Management in Emergency Situations. 255
Roman Tsurkan, Viacheslav Kyrylko

Historical Sciences

The Position of Women in 19th-Century Galicia. 259
Veronica Shtonda

UDC 1.316.3: 316.422 DOI: https://doi.org/10.64076/iedc260111.25

Updated Studies of Communicative Discourse of Social Integration

Zorina Vykhovanets
National Pirogov Memorial Medical University, Vinnytsya
https://orcid.org/0000-0002-1653-5873

Abstract. *This publication provides a socio-philosophical analysis of updated approaches to social integration within the framework of communicative discourse in the postmodern world. It clarifies that 'integration' can be understood as the interdependence of the social practices of individuals or groups, whereas social integration refers to systematicity in personal interactions, i.e. the interdependence of individuals or groups over time and space. This gives rise to the idea of combining socio-economic and spiritual-cultural projects to shape society's future. The process of implementing these projects and combining them organically provides a mechanism for conceptualising holistic human existence and social order.*
Keywords: *society; social integration; communicative discourse; solidarity; social agents of activity.*

Оновлені студії комунікативного дискурсу соціальної інтеграції

Зоріна Вихованець
Вінницький національний медичний університет ім. М. П. Пирогова, м. Вінниця
https://orcid.org/0000-0002-1653-5873

Анотація. *У публікації представлено соціально-філософський аналіз оновлених підходів до проблематики соціальної інтеграції в умовах комунікативного дискурсу постсучасного світу. З'ясовано, що "інтеграцію" можна розуміти як взаємообумовленість суспільних практик акторів або колективів, тоді як соціальна інтеграція означає системність на рівні особистої взаємодії, тобто взаємообумовленість акторів або колективів у розвинутих просторово-часових інтервалах. Звідси випливає ідея поєднання соціально-економічного та духовно-культурного проєктів формування життєдіяльності суспільства після сучасності, а процес їх реалізації та спосіб органічного поєднання забезпечує механізм концептуалізації цілісного людського буття та соціального порядку.*
Ключові слова: *суспільство, соціальна інтеграція, комунікативний дискурс, солідарність, соціальний суб'єкт діяльності.*

Глобальні цивілізаційні перетворення початку XXI ст. характеризуються вже новітнім підходом до розуміння простору та часу, коли сучасні технологічні інформаційно-комунікативні мережі можуть виключати часовий фактор впливу в соціальних процесах. Така ситуація призводить до посилення плюралістичних

варіацій у моменти прийняття рішень суверенним індивідом, який вимушений щоденно долати комплекс об'єктивно-складних проблем у своєї життєдіяльності. По-суті, структура соціальної інтеграції та життєвого світу видозмінюється у зв'язку з новими тенденціями розвитку сім'ї, дозвілля, індивідуальної та інституційної рефлективності, а також всього комплексу змін, які викликані епохою "консюмеризму [3]. Відповідно, окремої дослідницької уваги вимагає положення про те, що основним фактором, якій сприяє формуванню сучасного комунікативного дискурсу стає публічна сфера діяльності, саме вона створює своєрідний буферний соціальний простір між державною владою та приватним життям особистості. Розвиток самої публічної сфери є досить складним і суперечливим процесом, якому сприяли демократизація суспільства та становлення ринкових відносин. Саме в публічній сфері, як найменш заангажованій, існує сприятлива атмосфера для вільних дискусій, адже на неї безпосередньо не можуть впливати ані інтереси держави, ані інтереси приватних осіб. У публічній сфері обговорюються найактуальніші проблеми економічного, соціального, політичного, культурного життя суспільства та створюються умови для розгортання комунікативного дискурсу, вивільненого від зовнішнього примусу. В умовах розбудови демократичного суспільства в сучасній Україні прикладом вивільненої комунікативної дії можуть бути демократичні парламентські дискусії, дебати на телебаченні, публікації в пресі тощо. Хоча, на думку Ю. Габермаса, зміцнення капіталістичних основ суспільства, а відповідно й ЗМІ, призвело до того, що вони стало виражати інтереси вузьких соціальних груп, відбулося взаємопроникнення приватної власності та публічної сфери. Своєю чергою, просвіта стає наглядом, надання інформації – рекламою, а виховання перетворюється на маніпуляції, які сьогодні, нажаль, ми можемо спостерігати й в українському суспільстві. Звісно говорячи про сталі структури сучасної соціальної системи, необхідно відмітити, що вони стають тими силами, які колонізують життєвий простір особистості та створюють бар'єри на шляху до можливої природної комунікації. Вони уособлюють домінування формальної раціональності (технічної або інструментальної), у той час як у життєвому світі людини завдяки субстанційної раціональності домінують етичні норми та цінності.

Разом з тим, формальна раціональність, яка була заснована на актуальності цілеспрямованих дій, сприяла на певному етапі цивілізаційного розвитку бурхливому зростанню виробничих сил. Негативним побічним результатом таких соціальних змін періоду науково-технічної революції наприкінці XX ст. стає поява тотального технологічного контролю над життєвим простором людей: "ієрархізований, неперервний функціональний нагляд – аж ніяк не один з великих технічних "винаходів" XVIII ст., проте його непомітне поширення набуло такої великої ваги внаслідок нової механіки влади, яку він приніс із

собою. Завдяки наглядові дисципліні влада обернулась на інтегровану систему, внутрішньо пов'язану з економікою та з цілями установи, де її запроваджують… Владу за ієрархізованого нагляду не утримують як річ і не передають як власність: вона функціонує як механізм" [2, с. 221-222], - тому залежність безпеки та життєдіяльності людей від цифрових технологій стало головною проблемою сучасного цивілізаційного поступу суспільства, а перешкодою для досягнення взаєморозуміння між людьми заважає саме формальна раціональність, яка позбавляється гуманістичного змісту. Своєю чергою, Р. Рорті, відмовляючись від універсалізму, пропонує відмовитися від теорії, яка об'єднує публічне і приватне, та розглянути вимоги самоутворення та людської солідарності як рівноцінних, але ніколи не співмірних: "у моїй утопії, людська солідарність розглядається не як факт, котрий визнається завдяки усуненню передсуд або проникненню до утаємничених до цих пір глибин, але як мету, яку треба досягнути. Солідарність не може бути досягнена завдяки дослідженню, а через уяву, через мислену здатність бачити в чужих нам людях товаришів у недолі. Солідарність не розкривається рефлексією, але утворюється підвищенням нашої чуттєвості до певних подробиць болю та приниженню незнайомих нам людей" [4, с. 20-21], - він вказує на реальну можливість зменшити маргіналізацію тієї групи людей, яка відрізняється за своїм ладом думки.

Отож розвиток сучасних структур соціальної системи під впливом зростаючої динамічної складності набуває все більш самостійного характеру та робить їх відчуженими від життєвого простору особистості. Такі форми взаємодії як бюрократичні процедури, фінансово-грошові відносини, позиція силового тиску і контролю витісняють комунікативно-лінгвістичні засоби спілкування. Взаємодія людей стає настільки анонімно-мінімальною, що втрачає суто людське значення, тому увага має бути зосереджена на актуальність значення політичної громадянської відкритості та самоактуалізації персонального творчого потенціалу. Бюрократичні соціальні структури держави сучасного політично відкритого світу дуже часто стрімко починають втрачати підтримку соціальних груп та конкретних громадян своєї країни. Саме тому М. Габермас запропонував своє бачення соціальної взаємодії заснованої на гуманістичній кооперації людей в усіх сферах суспільного життя, що веде до порозуміння, тобто формальній раціональності він протиставляє раціональність комунікативної дії, звільнену від зовнішнього примусу. Він звертає увагу на актуальність положення про політичну громадянську відкритість: "тепер вже не можна відповісти на відкрите питання про базис і джерела неформального формування думки в автономних відкритостях, посилаючись на статусні гарантії від соціальної держави чи на голлістську вимогу політичної самоорганізації суспільства. Натомість радше замикається коло між структурними змінами громадянської відкритості і тими довготривалими тенденціями, які теорія комунікативної дії визначає як *раціоналізування життєвого світу*" [1, с. 37].

У даному контексті, варто відзначити, що сучасний комунікативний дискурс все більше набуває характеру "маскараду" дебатів. Мова йде про те, що ЗМІ, котрі знаходяться у приватній власності, стають комерційними підприємствами орієнтованими на великі прибутки та політичний вплив, вони підштовхують глядацьку та читацьку аудиторію до неконтрольованого бездумного споживання. Розвиток і зміцнення позицій сучасних ЗМІ призводить до заміни автономного і незалежного суб'єкта дискусій в публічній сфері на посередника, який доносить неадекватну інформацію мас-медіа з метою маніпулювання суспільною думкою. Саме з цих обставин випливає актуальність формування незалежного комунікативного дискурсу, який унеможливить маніпуляції свідомістю людей. На відміну від К. Маркса, який вважав, що шляхом до подолання відчуження є знищення капіталу, як приватної власності, у добу постіндустріальних змін цей шлях пролягає через усунення зовнішніх деформацій на шляху до природної комунікації. Такі сучасні візуальні засоби інформації, як кінематограф і телебачення, набувають практично необмежені можливості для маніпуляції свідомістю людини, створення симулякрів та викривлення природних комунікацій. На цьому етапі дискурс втрачається, реальність більше не фіксується оскільки образ охоплює всю повноту влади. Детально сконструйований образ "гіперреальності" надає можливість глядачеві побачити як виглядає світ без його реальної участі в ньому, за нього "говорять" образи, втрата яких посилює втрату соціального змісту та історії. Втім, віра людей в те, що ЗМІ відображають справжні події та процеси, нажаль, все частіше віддаляє нас від реальної практики життєвого світу. Існування людини в глобалізованому світі все більше визначається взаємодією та угодою з образом і симуляціями, які перестали бути посередниками між нами та реальністю. Довіряючи певному джерелу інформації, ми перестаємо шукати підтвердження отриманих повідомлень в інших джерелах та обмінюватися думками у живому спілкуванні, тому втрата реальних контактів пригнічує публічну дискусію та підсилює домінування всіх відомих джерел віртуальної реальності. Подолання негативних наслідків віртуалізації життєвого простору людини, що так стрімко посилюється за допомогою новітніх технічних засобів та комунікативних технологій є надскладним завданням сьогодення, коли українське суспільство продовжує переживати грозовий період воєнного становища в країні та продовжує боротьбу за існування своєї суверенної держави, що позначається на кожній сфері життєдіяльності громадян країни.

Отже, "інтеграцію" можна розуміти як взаємообумовленість суспільних практик акторів або колективів, тоді соціальна інтеграція означає системність на рівні особистої взаємодії. Системна ж інтеграція відноситься до зв'язку з тими, хто є відсутнім у часі й просторі офлайн, але процедури системної інтеграції,

безперечно, припускають механізми соціальної інтеграції, але такі механізми у той самий час відрізняються по деяким включеним аспектам від механізмів, включених у відношення співсутності, тобто взаємообумовленість акторів або колективів у розвинутих просторово-часових інтервалвх. Звідси випливає ідея поєднання соціально-економічного та духовно-культурного проєктів формування життєдіяльності суспільства після сучасності, а процес їх реалізації та спосіб органічного поєднання забезпечує механізм концептуалізації цілісного людського буття та соціального порядку, тому вже сьогодні відбувається процедура заміщення поняття абстрактного індивіда на концепт "соціального суб'єкта діяльності".

Список використаних джерел

1. Габермас Ю. Структура перетворення у сфері відкритості. Львів: Літопис, 2000, 318 с.

2. Фуко М. Наглядати й карати: Народження в'язниці. Київ : Основи, 1998. 392 с.

3. Bauman Z. Intimations of Postmodernity. London and New York : Routledge, 1992. 27 p. URL: https://api.pageplace.de/preview/DT0400.9781134917600_A24931721/preview-9781134917600_A24931721.pdf.

4. Rorty R. Contingency, Irony, and Solidarity. Cambridge : Cambridge University Press, 1989. 220 p.